

Παράκληση εις τον Όσιο Μακάριο τον Αιγύπτιον

Εύλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τον ΡΜΒ' (142) Ψαλμόν.
Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου, ἐκάθισε μέ ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροῦς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἔπ' ἐμέ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδίᾳ μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πάσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρος σοί. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἅπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστόν ποιήσον μοί τὸ πρῶν τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοῖ ἠλπισα γνώρισον μοί, Κύριε, ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου ἐξελοῦ μέ ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κατέφυγον. Δίδαξον μέ τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός μου τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει μέ ἐν γῆ εὐθείᾳ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις μέ, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἔλεει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος β΄. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἤμυνάμην
αὐτοῦς.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος γ΄. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

καὶ τὸ ἐξῆς·

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν ἀπλανῆ τῆς ἐγκρατείας ἀστέρα, τὸν διαλάμπαντα πυρσεύματι θείοις, ἐν τῇ
Νιτρίᾳ μέγιστον Χριστοῦ ἀσκητὴν, Ὅσιον Μακάριον, καὶ ἀζύγων χορείας, τὸν
καταφωτίσαντα, ἐπαινέσωμεν πόθῳ, ἀναβοῶντες νέφος σαῖς εὐχαῖς, τῆς
ἁμαρτίας ἡμῶν διασκέδασον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰμὴ γὰρ
Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; Τίς δὲ
διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, Σοὺς γὰρ
δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν΄ (50) Ψαλμός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν
οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς
ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ
γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ
τό πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ
νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις
ἐκίσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια
τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι,
πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ
εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν
Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν
καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις
μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιον μὴ
ἀντανέλης ἀπ’ ἐμοῦ. Απόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι
ἡγεμονικῶς στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς Σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ
ἐπιστρέψουσιν. Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου,

ἀγαλλιᾶσεται ἡ γλῶσσα μου τὴν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Εἶτα ὁ Κανὼν, οὔ ἢ ἀκροστιχίς:
Μακάριε, πρόσδεξαι λιτὰς Χαραλάμπους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Μακάριε ἄνθος μυρεψικόν, ἐρήμου μὴ παύση, ἱκετεύων τὸν Λυτρωτὴν, ὑπὲρ τοῦ ἀπαύστως ἐκζητοῦντος, τὴν ἀρωγὴν σου καὶ θείας πρεσβείας σου.

Αἰγύπτου ἐκβλάστημα ἱερόν, κατὰ τῶν δαιμόνων, ἐξουσίαν ἐξ οὐρανοῦ, λαβὼν ἀποδίωξον τὰ βέλη, τοῦ πονηροῦ καθ' ἡμῶν τὰ κινούμενα.

Καθάρας τὸ ὄμμα σου τῆς ψυχῆς, συντόνω ἀσκήσει, ἐγκρατεία καὶ προσευχῆ, ναὸς ὀσιότητος ἐδείχθης, καὶ τῶν προσφύγων σου ῥύστης Μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ἀνέπλασε φύσιν τῶν χοϊκῶν, ὡς εὐσπλαγχνος Μῆτερ, τὴν φθαρεῖσαν ὁ Σὸς Υἱός, τεχθεὶς ὡς θνητὸς ἐκ τῶν λαγόνων, ὑπερφυῶς τῶν Σῶν θείων ὁ Ἄφθαρτος.

ᾠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ῥαθυμίας ἀπάσης ψυχοβλαβοῦς ῥῦσαί με, ταῖς πρὸς τὸν Χριστόν σου πρεσβείαις, Πάτερ Μακάριε, ὁ ταῖς ἀπαύστοις εὐχαῖς, προσκαρτερῶν καὶ βαίῳν, τὰς σπυρίδας Ὅσιε, πλέκων ἐκάστοτε.

Ἰκετεύομεν πάθη τὰ τῆς ψυχῆς ἴασαι, ὁ τοῦ ἀσκητοῦ Θεοπέμπτου, πέλων ταχύτατος, καὶ πρακτικὸς ἰατρός, ἐρημιτῶν ὑφηγητορ, Ὅσιε Μακάριε, ἵνα τιμῶμέν σε.

Εὐμενῆ σε προστάτην πρὸς τὸν ἡμῶν Κύριον, πάντες προβαλλόμεθα Πάτερ, τὸν καταισχύναντα, τὴν τῶν δαιμόνων ὄφρύν, ὑποποιῶ ταπεινώσει, καὶ παννύχοις στάσεσι, θεῖε Μακάριε.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Χριστιανῶν καύχημα, τὰς τῆς σωτηρίας ἐλπίδας,

ἀνατιθέμεθα, οἱ γηγενεῖς ἐπὶ Σοί, ἐν Σοὶ γὰρ πάντες θαρρόυντες, ἀναγκῶν
λυτρούμεθα, καὶ περιστάσεων.

Καταύγασον, ἐρημιτῶν τῆς Νιτρίας πυρφόρον ἄστρον, τὴν σκοτεῖαν τῶν σὲ
πιστῶς ὑμνούντων Μακάριε, βολαῖς τῶν λιτῶν σου πρὸς τὸν Σωτῆρα.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενεῖα πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος
κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β´. Πρεσβεῖα θερμή.

Ἐρήμου κλεινοῖς ἀζύγοις ἀριθμούμενος, καὶ μέγας κληθεῖς, ἀφθάρτῳ
διαδήματι, ἐκοσμήθης Ὅσιε, ἀσκητὰ τῷ ὄντι Μακάριε, καὶ νῦν πρεσβεύεις
ρύσασθαι ἡμᾶς, ἐξ ἄχθους δεινῶν καὶ περιστάσεων.

Ῥδὴ δ´. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ῥῶσιν δίδου Μακάριε, τὴν κατ' ἄμφω πᾶσι τοῖς ἀνυμνοῦσί σε, ὁ ἰάσας νέον
πάσχοντα, ἐκ τῆς ἐπηρείας τοῦ ἀλάστορος.

Ὁ νεκρὸν ἐκ τοῦ μνήματος, ἀναστήσας Ὅσιε θεία χάριτι, πεπτωκότα
ἁμαρτήματα, πλείστοις με Μακάριε ἀνάστησον.

Σκοτισθέντα με πάθει, λάμπρυνον Μακάριε ἱερώτατε, ὁ φωτίσας τοῖς σοῖς
ρήμασι, καὶ τοῖς θαυμασίοις σου τὴν ἔρημον.

Θεοτοκίον.

Δαψιλῶς Θεονύμφευτε, ἐφ' ἡμᾶς κατάπεμψον τοὺς ὑμνοῦντάς Σε, καὶ
προσφεύγοντας τῇ σκέπῃ Σου, τοῦ Θεοῦ καὶ τόκου Σου τὸ ἔλεος.

Ῥδὴ ε´. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἐγειρον ἡμᾶς, ἐκ θανάτου κλίνης Ὅσιε, ὁ ἐγείρας τὸν παράλυτον ποτέ, τῇ σῆ
κελεύσει Μακάριε θαυματόβρυτε.

Ξένων αὐτουργός, θαυμασίων πέλων ξένισον, τοὺς τιμῶντάς σε Μακάριε σοφέ,
εἰς τὸν λειμῶνα τῆς δόξης τὸν πανευφρόσυνον.

Ἄμβλυνον ἰσχύν, τοῦ ἀλάστορος Μακάριε, καὶ καταίσχυνον αὐτὸν ταῖς σαῖς
εὐχαῖς, ὥσπερ τοῖς φθόγγοις τὸ πάλαι τοῖς θεοσόφοις σου.

Θεοτοκίον.

Ἴνα ἔσαεί, μεγαλύνω Σε Μητράναδρε, καὶ δοξάζω Σου τὸν τόκον καὶ Θεόν, ἐκλύτρωσαί με κινδύνων φθορᾶς καὶ θλίψεων.

Ἦδη στ´. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Λουσάμενος, τῷ φωτὶ τῆς χάριτος, ὡσπερ ἥλιος διέλαμψας πᾶσιν, ἀσκητικῆς πολιτείας ἀκτῖσι, φωτολαμπές ἐρημίτα Μακάριε, καὶ νῦν λαμπρύνεις τὰς ψυχάς, τῶν σπευδόντων ταῖς σαῖς παρακλήσεσιν.

Ἰμάτιον, τῆς ψυχῆς καθάρως σου, ἐγκρατεία καὶ ἀσκήσει παντοίᾳ, λευχειμονῶν εἰς τὸν οἶκον Κυρίου, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύειν Μακάριε, εἰσῆλθες τὸν ἐν οὐρανοῖς, ἀρωγὲ ταχινὲ τῶν τιμώντων σε.

Τὰς φάλαγγας, τοῦ ἐχθροῦ διώλεσας, τὸν σὸν νοῦν πρὸς τὸν Παντάνακτα ἔχων, καὶ ὡς φθαρτὰ λογιζόμενος πάντα· διὸ καὶ χάριν Μακάριε εἴληφας, ἐκτρέπειν βέλη ἀφ' ἡμῶν, τοῦ δολίου σατᾶν τὰ πυρίφλεκτα.

Θεοτοκίον.

Ἀπύθμενον, φρέαρ θείας χάριτος, ζοφερῶν ἡμᾶς ἀπάλλαξον νόσων, γονυπετῶς, τοὺς προστρέχοντας πίστει, τῇ πανσθενεῖ πρὸς Χριστὸν μεσιτεία Σου, καὶ ῥῦσαι πάντας ἐκ φθορᾶς, ἢ ζωὴ τὴν αἰώνιον τέξασα.

Καταύγασον, ἐρημιτῶν τῆς Νιτρίας πυρφόρον ἄστρον, τὴν σκοτεῖαν τῶν σὲ πιστῶς ὑμνούντων Μακάριε, βολαῖς τῶν λιτῶν σου πρὸς τὸν Σωτῆρα.

Ἄχραντε, ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρῶρησίαν.

Αἵτησις καὶ το Κοντάκιον.

Ἦχος β´. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Ὡς ἀστήρ παμφαῆς ἐν Νιτρίᾳ διέλαμψας, τὴν ζοφώδη ἀχλὺν ἀπελαύνων τοῦ δράκοντος, καὶ αὐγάζων ἐρημιτῶν καρδίας ἀστραπαῖς, πολιτείας σου τῆς εὐσεβοῦς, θεοφόρε Μακάριε, παῦσον οὖν ἀμαρτίας, τὸν ζόφον σαῖς ἰκεσίαις, καὶ ἥμαρ πᾶσι φωτεινόν, ἐξανάτειλον δεόμεθα.

Προκείμενον.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Στ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ Αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. στ´ 17-21).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ· καὶ ὄχλος πολὺς μαθητῶν

Αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι Αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν· καὶ οἱ ὀχλούμενοι ἀπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ ἐθεραπεύοντο. Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηει ἄπτεσθαι Αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' Αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἴατο πάντα. Καὶ Αὐτός, ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς Αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἔλεγεν· μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ· μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε· μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε· μακάριοί ἐστε, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσιν καὶ ἐκβάλωσιν τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρόν, ἕνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χάριτε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις ελεήμον, ἐξάλειψον τα πλήθη των ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ελεήμον, ἐξάλειψον τα πλήθη των ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β´. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Κλῖνον οὓς εὐήκοον, ἡμῖν τοῖς σοῦ δεομένοις, ἀσκητὰ Μακάριε, καὶ τὴν θείαν μνήμην σου ἐορτάζουσι, πᾶσιν οὖν δώρησαι, τῶν δεινῶν λύτρωσιν, ὀσιότητος διάκοσμε, Ἀγγέλων σύσκηνε, καὶ τῆς ἄνω δόξης συμμετοχε, ταῖς σαῖς πρὸς τὸν φιλεύσπλαγχνον, καὶ Θεὸν ἀπαύστοις δεήσεσι, ἵνα τῶν καμάτων, σεβόμενοι τὸ πλῆθός σου λαμπρῶς, τὸν σὲ κρατύναντα στέφομεν, ἐγκωμίων ἄνθεσιν.

Ῥδὴ ζ´. Παῖδες Ἑβραίων.

Σπέρματα σπείρων ἐγκρατείας, καὶ τοὺς δήμους πρὸς ἀπάθειας ἐλκύων, ἀσκητῶν πρὸς μονάς, μετέστης αἰωνίου, ὑπὲρ ἡμῶν Μακάριε, ἱκετεύειν τὸν Σωτῆρα.

Χάριτος εὐχρηστον δοχεῖον, καὶ Πατέρων κοσμιότης μὴ ἐλλίπης, δυσωπεῖν τὸν Χριστόν, παρέχειν τοῖς τιμῶσι, τοὺς σοὺς καμάτους δύναμιν, καὶ ὑγείαν τὴν κατ' ἄμφω.

Ἄσαρκος ὡσπερ ἐν ἐρήμῳ, θεοφόρητε Μακάριε βιώσας, καὶ μισήσας τερπνά,

τοῦ κόσμου καὶ ἡδέα, εἰς πόλον ἀναβέβηκας, γεγονὼς ἡμῶν προστάτης.

Θεοτοκίον.

Ῥύστην ἡμῶν καὶ Ζωοδότην, ἡ τεκοῦσα Θεοτόκε ἀνηρότως, ἐκ θανάτου φθορᾶς, διέσωσας τὸ γένος, τὸ χοϊκὸν θεώσασα, τοῦ Ἀδὰμ τοὺς ἀπογόνους.

Ῥδὴ η´. Τὸν Βασιλέα.

Ἀμέμπτου βίου, Θεοειδὲς ὑποφήτα, σοὺς ἰκέτας Μακάριε δεῖξον, λύχνους μετανοίας, καὶ ἐν Χριστῷ σοφίας.

Λειμῶν χαρίτων, ὁσμᾶς ἐκπέμπων ἀρρήτους, ταπεινώσεως καὶ σωφροσύνης, δεῖξον εὐωδίαν, Χριστοῦ τοὺς ὑμνητάς σου.

Ἀοργησίας, ἀνάδειξόν με ταμεῖον, ὁ διώξας ὀργῆς τὴν ὀμίχλην, θεία συνεργεῖα, Μακάριε θεόφρον.

Θεοτοκίον.

Μὴ μὲ παρίδης, τὸν Σὸν πολύτλαν οἰκέτην, Θεοτόκε τὸν κράζοντα σπεῦσον, ῥύσασθαί με βλάβης, παντοίας τοῦ βελίαρ.

Ῥδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Πατέρων ἐχεφρόνων, κόσμημα δυσώπει, τὸν Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα Μακάριε, τοῖς σὲ τιμῶσι βραβεῦσαι, ζωὴν αἰώνιον.

Οἰκῶν νῦν ἐν τῷ πόλῳ, νεῦσον ἰκεσίαις, τῶν εὐλαβῶς σε ὑμνοῦντων Μακάριε, καὶ ταῖς λιταῖς σου τὸν Κτίστην, ἡμῖν ἰλέωσαι.

Ῥπερφυῶς ἀσκήσας, καὶ σαρκίον πόνοις, τὸ χοϊκὸν κατατρύχων ἐπτέρωσας, τὸν νοῦν πρὸς ὕψη τῷ ὄντι, σοφὲ Μακάριε.

Θεοτοκίον.

Χριστὸν τὸν Ζωοδότην, τέξασα Παρθένε, ὑπερφυῶς τὴν κατάραν ἐνέκρωσας, τὴν προαιώνιον κόσμῳ, διδοῦσα λύτρωσιν.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια,

Χαίροις τῆς Νιτρίας ὁ πολιστής· χαίροις ἰσαγγέλου, πολιτείας ὁ μιμητής·
χαίροις ὁ ῥωτήσας, νεκρὸν ποῦ κεκρυμμένην, τὴν παρακαταθήκην, ἔσχε
Μακάριε.

Ὡς τῷ Παντοκράτορι παρεστῶς, καὶ Αὐτῷ πρεσβεύειν, χάριν ἄφθονον εἰληφώς,
πλήρου τὰς αἰτήσεις, τῶν ἐπικαλουμένων, τὴν σὴν ἀγιωσύνην, Πάτερ Μακάριε.

Χάριν τεθνεῶσι συνομιλεῖν, πνεύματα ἐλαύνειν, πονηρίας καὶ τοῦ ἐχθροῦ, τὴν
ὄφρὸν αἰσχύνειν, ἀπειλήσας ἐρήμου, Μακάριε κοσμητορ, θεοειδέστατε.

Τὸν λαμπτήρα πάντες τὸν παμφαῆ, τὸν ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἐξαστράψαντα
νοητῶς, κλέϊσμα Ὀσίων, καὶ αὔχος Ἐκκλησίας, Μακάριον τὸν μέγαν,
ἀνευφημήσωμεν.

Ἡύγασας ὡς ἥλιος φαινός, χθόνα Αἰγυπτίων, τῆς ἐρήμου ὑφηγητά, ἀπόθησας
κόσμου, γεῶδη καὶ ἠδέα, Μακάριε ἀζύγων, ἡ ὑποτύπωσις.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ
Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (Τρίς).

Δόξα Πατρί, καὶ Υἱῷ, καὶ ἀγίῳ Πνεύματι,

καὶ νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα,
συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν· Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν,
ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρί...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τό ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία
σου· γενηθήτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν
τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ
ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν,
ἀλλά ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

καί τά Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β´.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τήν ἰκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπί Σοί γάρ πεποίθαμεν. Μή ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδέ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἐπίβλεψον καί νῦν ὡς εὐσπλαχνος καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν καί ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καί τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καί νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τήν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθειήμεν διά Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σὺ γάρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἐκτενῆς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν το ἐξῆς

Ἦχος β´. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ῥῦσαι, τῆς Νιτρίας ἀσκητά, μέγιστε Μακάριε πάντας, τοὺς σὲ γεραίροντας, ἐκ παντοίων θλίψεων, ἀνόμων πράξεων, δυσφορήτου κακώσεως, δεινῶν τε κινδύνω, καὶ τῆς τοῦ ἀλάστορος, μανίας ἵνα σου, ὕμνοις, τὴν πανέορτον μνήμην, ἄγωμεν Χριστὸν εὐφημοῦντες, τὸν σὲ κατ' ἀξία στεφανώσαντα.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀμήν.